

ringen kan jo indeholde hvad som helst, og jeg synes, at regeringen bør fremkomme med sådan en handlingsplan.

I øvrigt vil jeg sige, at Dansk Folkeparti nok ikke har uret, når vi mener, at denne forespørgselsdebat reelt er et forsøg på at lokke regeringen ud af busken, efter at regeringen og de fleste andre partier her i Folketinget vendte tommelfingeren nedad i forbindelse med Kristeligt Folkepartis beslutningsforslag i 1999 om ægtepar- og skilsmisserådgivning.

Det er da interessant at se, at regeringen ikke har skiftet mening siden, på trods af at Kristeligt Folkepartis forslag til vedtagelse reelt giver regeringen frit valg på alle hylder med hensyn til at komme med lovforslag, der kan nedbringe antallet af skilsmisser. Men det ønsker regeringen altså ikke.

Det har gennem årene vist sig, at der er behov for den frivillige og anonyme parrådgivning, som udføres af f.eks. Mødrehjælpen og den selvejende institution Ægteskabs- og Skilsmissehjælpen. Jeg ved faktisk, at der er ventelister. Så det er måske en god idé, at der sker en moderat udvidelse for at imødekomme behovet for en privat, uforpligtende vejledning med hensyn til følelsesmæssige, økonomiske, juridiske og sociale spørgsmål. Når et parforhold begynder at køre skævt, er det jo ikke ligefrem ventetid, der er brug for, tværtimod. Der er brug for en tidlig og hurtig hjælp i den kritiske situation, der er opstået.

Men vi må jo erkende, at ægteskabet i stadig stigende grad er blevet afløst af andre samlivsformer med papfædre og papmødre og børn på kryds og tværs. Mange lever da heldigvis glade og lykkelige på denne måde, men der er også mange eksempler på det modsatte, hvor splittede familier medfører ulykkelige skæbner for børnene, der altid vil komme i klemme og komme til at sidde tilbage med den følelsesmæssige sorteper, når forældre og familier splittes op. Her er der naturligvis behov for hjælp, støtte og rådgivning.

Dansk Folkeparti mener samtidig, at voksne mennesker selv skal tage ansvaret for deres liv og handlinger, men vi tror også på, at det er kernefamilien, der skal skabe tryghed for børnene, og at det er værd at kæmpe for. Og det er her parrådgivningen kan være en vigtig medspiller i forsøget på at sætte ægteskabet eller samlivsforholdet på skinner igen.

Det er ikke ægtefæller, der ikke kan tåle synet af hinanden, der vil søge skilsmisserådgivning,

men tværtimod de par, der er indstillede på at give parforholdet en ny chance. Og det er noget, vi i Dansk Folkeparti mener at regeringen bør støtte i højere grad, end det sker i dag.

Socialministeren siger ganske vist til Berling-ske Tidende i dag, at det ikke er en offentlig opgave at redde ægteskaber. Men det er kun den ene side af sagen. Den anden side af sagen er jo, at det er det offentlige, der kommer til at bære omkostningerne ved de forliste ægteskaber. Så mon ikke der trods alt bliver et plus på regnskab, hvis man endelig skal gøre det op økonomisk?

Og mon ikke det også ville have en positiv effekt på ægteskaberne, hvis regeringen satte skatter og afgifter ned, således at de travle og stressede børnefamilier fik mulighed for at sætte tempoet lidt ned i dagligdagen? Jeg gætter på, at succeskriteriet ved denne skilsmisseforebyggende foranstaltning vil være på fuld højde med så mange andre forsøg på ægteskabelige redningsaktioner.

Som sagt ser det jo ikke ud til, at regeringen er til at rokke, men Dansk Folkeparti vil da stadig forsøge at komme ind med nogle forslag, hvor vi kan støtte det, som ligger i Kristeligt Folkepartis forslag til vedtagelse i dag.

Jette Gottlieb (EL):

Enhedslisten er faktisk enig med forespørgerne i, at det er ulykkeligt, hvis par vælger skilsmisse som løsning på problemer, som kunne være løst ved god faglig rådgivning og vejledning. Selv i de situationer, hvor konklusionen på et rådgivningsforløb alligevel bliver skilsmisse, tror vi, at rådgivningen ville kunne gøre den i øvrigt altid svære proces nemmere.

Så et succeskriterium for en sådan rådgivning må aldrig være alene det, at antallet af skilsmisser rent faktisk nedbringes, men også om de skilsmisser, der finder sted, sker på et mere afklaret grundlag, sådan at f.eks. u hensigtsmæssige konflikter vedrørende forældremyndighed og samkvem undgås.

Der er for os ikke nogen tvivl om, at kommunerne rent faktisk har pligt til at tilbyde alle borgere den fornødne rådgivning og vejledning. Det gælder selvfølgelig også parrådgivning. Ligeledes har statsamtterne en lignende pligt, når et par henvender sig dér med ønske om skilsmisse, for i lov om ægteskabs indgåelse og ophævelse er der netop bestemmelser om mulighed for mægling enten i statsamt eller hos en præst.